ఇంకోవైపు...

బస్సులో లేడీ కండక్టర్ ఉంది.

కొంత నయం. సాయంత్రపు రద్దీలో వదిలేసిపోకుండా అందరూ ఎక్కేంతవరకూ ఆపుతుంది.

ముందు ఐదారుమంది ఎక్కారు. తర్వాత తను. సీట్లు ఉన్నాయి. కూచుంది.

'ఎక్కడికెళ్లాలమ్మా'

'మెహదీపట్నం'

నోటు తీసి ఇచ్చింది. టికెట్ ఏమిచ్చిందో చిల్లర ఎంతిచ్చిందో చూసుకోలేదు.

నిజానికి ఇది ఒంటరి ప్రయాణం. తోసుకొచ్చింది. ఎస్ఆర్ నగర్ నుంచి మణికొండ అంటే తన టూవీలర్ మీద వెళ్లొచ్చు. కాని అంతదూరం! చీకటి పడ్డాక. ఆటోలతో వేగలేం. బస్సే నయం. మెహదీపట్నం వెళ్లి అక్కణ్ణుంచి దర్గా బస్సు పట్టు కొని– మణికొండలో కూడా ఏదో కొత్త కాలనీ అని చెప్పాడు. వెతుక్కోవాలి.

సర్దుకొని కూచుంది. పాదాలు దగ్గర పెట్టుకుంది. చేతులు ఒడిలో పెట్టుకుంది. చీరకుచ్చిళ్లు, పవిట... అని సరిగ్గా ఉండేలా కూచుంది.

చిన్నప్పటి నుంచీ అంతే. తన బట్టలు చాలా శుభ్రంగా ఉంచుకునేది. మాసినవి తొడుగుతానంటే ఊరుకునేది కాదు. షూస్ మెరవాలి. సాక్స్‌లు ఉతికినవి ఉండాలి. నోట్ బుక్కుల్లో అక్షరాలు గుండ్రంగా కనిపించాలి. టెక్స్ట్ బుక్కులను బ్రౌన్‌పేపర్‌తో కవర్ చేసి పైన పాలిథిన్ కవర్ కూడా వేసి స్టేపుల్ చేసి....

ఒక్క మాట పడేది కాదు స్కూల్లో ఇంట్లో. అసలు పడటానికి ఏముంటుంది కనుక. అన్నీ సరిగ్గా చేస్తుంది. అన్నీ సరిగ్గా ఉండేలా చూసుకుంటుంది. పర్‌ఫెక్ట్ పిల్ల అని పేరు. వయసు వచ్చింది. నేనంటే నేను అని చాలామంది వెంటపడ్డారు. కాని పెద్దలు

చూసిన పెళ్లి చేసుకోవడమే పద్ధతి. అదే చెప్పింది. మీ ఇష్టమైన సంబంధమే చూడండి నాన్నా అని చెప్పింది. అలాంటిదే చూశారు. స్తోమతకు తగినట్టుగా. చెప్పుకోదగ్గ ఉద్యోగం. చెప్పుకోదగ్గ కుర్రాడు.

కాపురం మాత్రం మాట రానిచ్చిందా? అత్తయ్యా... మీరు చెప్పండి నేర్చుకుంటాను అంది. తనకు తెలుసు. కాని మర్యాద నిలపాలి కదా. ఏమో మావయ్యగారూ... మీ అబ్బాయి ఎలా చెప్తే అలా అంది. అదీ తెలుసు. కాని భర్త మాట నెగ్గించాలి కదా. పద్ధతంటే పద్ధతిగానే ఉంది. ఇంట్లో తమ గది. అత్తామామల గది. టివి రూమ్. సోఫా సెట్. ద్వారబంధనానికి వేలాడే మువ్వలు. పిల్లాడు పుట్టడానికి– ష్.... అనే పిల్లాడి పోస్టర్. తులసి కోట. ఒక పసుపు మందారం కుండీ. ఒక చిట్టి రోజాలు.

పని మనుషులు బాత్‌రూమ్‌లు కడగరు. దానికి వేరే అంటారు. ఎందుకు బాధ? ఏ రోజుదారోజు కడగాల్సిందే. తమదైనా. అత్తామామలదైనా.

అబ్బ... పర్‌ఫెక్ట్ కోడలు పిల్ల అన్నారు అందరూ.

భర్త పొంగిపోయాడు. అత్తామామలు కూడా.

అయితే తప్పు జరిగింది. ఎవరిది? ఏమో. పిల్లాడు పుట్టాడు. అందరూ పొంగిపోయారు. నెలలు గడిచాయి. బోర్లా పడలేదు. నెలలు గడిచాయి. ముద్దుముద్దుగా పాకలేదు. నెలలు గడిచాయి. ముద్దుముద్దుగా అడుగు వేయలేదు. పిడుగు పడింది పైన. భూమి కుంగిపోయింది.

ఇదంతే... రిటార్డెడ్.... నెమ్మదిగా పదిశాతమో ఇరవై శాతమో చేతికొస్తారు. మాట్లాడితే గొప్ప. నడిస్తే లాటరీ కొట్టినట్టే అన్నారు డాక్టర్లు. అత్తామామలు గుడ్లల్లో నీళ్లు కుక్కుకుని ఏడ్చారు. భర్త వారాల తరబడి తిండి తినలేదు. తను ఎంత క్షోభ అనుభవించిందో ఎవరికి తెలుసు? కాని కడుపున పుట్టినవాడు. వారసుడు. అత్తామామలు అక్కున జేర్చుకున్నాడు. భర్త రాత్రంతా భుజాల మీద వేసుకొని జోల పాడాడు. తను కంటి మీద కునుకు లేకుండా చూసుకుంది.

ఐదేళ్లు వచ్చాయి.

ఇంట్లో కుర్చీలున్నాయి. టేబుళ్లున్నాయి. వాడూ ఉన్నాడు. ఏవో ఒకటి రెండు శబ్దాలు చేస్తాడు. ఏవో మూడు నాలుగు అడుగులు వేస్తాడు. తల్లిని చూసి నవ్వుతాడు. తండ్రిని చూసి చేతులు చాస్తాడు. బొమ్మలు తెలీవు. ఆటలూ తెలీవు. ఏమైనా చెప్తే నేర్పిస్తే అర్థమవుతుందా ఏమి? కాని న్యూస్ పేపర్లతో ఆడతాడు. నాలుగు పేపర్లు పడేస్తే వాటిని చింపుతాడు. ఎంత సంతోషమో వాడికి. చప్పుడు అయ్యేలా నవ్వుతాడు. చింపి చింపి ఒక ముక్కను చేతిలో పట్టుకుంటాడు. దానిని నేల మీద తపాతపా కొడుతూ ఉంటాడు. అదీ ఆట. తండ్రి వస్తే ఇంకా సంతోషంగా కింద తపాతపా

కొడతాడు.

తండ్రి అది చూసి సంతోషించి ఇంకొన్ని పేపర్లు తెచ్చి పక్కన కూచుంటాడు. వాడూ చింపుతాడు. తండ్రీ చింపుతాడు. ఇద్దరికీ ఆట.

కాని అన్నిసార్లూ అలాగే ఉండదు.

ఒక్కోసారి తండ్రికి కోపం వస్తుంది. ఒక్కోసారి బాధ వస్తుంది. ఒక్కోసారి అసహనం వస్తుంది. ఒక్కోసారి చీటికి మాటికి చిరాకు కూడా వస్తుంది. అదంతా తన మీద చూపిస్తాడు. కూర బాలేదు ఏంటిలా చేశావ్ అంటాడు. అన్నం సరిగ్గా వండలేదు ఏంటిలా వండావ్ అంటాడు. నా టవల్ ఎక్కడా అంటాడు. చెప్పులు కనపడి చావవేం అని అరుస్తాడు.

తను మాట్లాడదు. అత్తమామలు ఏమీ అనలేరు.

అన్నింటినీ మౌనంగా భరిస్తుంది. నవ్వుతూ ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తుంది.

ఇవాళ పొద్దున తను వంట గదిలో ఉంది. భర్త స్నానం చేస్తున్నాడు. అత్తామామలు కారిడార్‌లో నిలబడి పక్క ఫ్లాట్ వాళ్లతో ఏవో కబుర్లు చెబుతున్నారు.

ధడ్‌మంటూ పెద్ద చప్పుడయ్యింది.

చిటాపటామంటూ అద్దం ముక్కలుముక్కలు అయ్యింది.

టీవీ.

వాడు ఎప్పుడు అక్కడకు చేరుకున్నాడో. స్టాండ్ మీద నుంచి లాగేశాడు. నయం మీద పడాల్సింది. చేతికి అందేవాడా? అందరూ పరిగెత్తుకొని వచ్చారు. వాడు నవ్వుతూ చేతిలో ఉన్న పేపర్‌ను తపాతపా కిందకు కొట్టి శబ్దం చేశాడు. భర్త స్పృహ తప్పినంత పని చేశాడు. తను గబుక్కున వొంగి వాణ్ణి ఎత్తుకుంది.

భర్త లోకంలోకి వచ్చాడు. చాలా కోపం వచ్చేసింది.

'ఏం చేస్తున్నావే చెత్తముఖందానా' అరిచాడు.

'చూసుకోనక్కర్లేదా పిల్లాణ్ణి. ఎక్కడ చస్తున్నావ్ సుత్తిముఖందానా' ఊగిపోతున్నాడు. టవల్ కట్టుకున్నాడు. బుస కొట్టినట్టుగా తిరుగుతున్నాడు.

'ఎన్నని పడాలే. ఎన్నని చూడాలి. ఎందుకు ఇలా చేసిపెట్టావ్. ఎందుకు నా ఖర్మ ఇలా కాల్చావ్. అన్నీ పర్‌ఫెక్ట్‌గా చేసేదానివి కదా. ఇదెందుకు ఇలా తగలేశావ్. ఈ డిఫెక్టును జీవితాంతం ఎలా భరించాలే'... అనవలసిన మాటలన్నీ అన్నాడు. ఆ తర్వాత బ్రేక్‌ఫాస్ట్ చేయకుండా ఆఫీస్‌కు వెళ్లిపోయాడు.

అత్తామామలకు ఆ ఇంట్లో ఉండటం హింసగా ఉంది.

ఎవర్నని ఏమంటారు?

'ఊరుకోమ్మా.. ఊరుకో' అని గదిలోకి వెళ్లి తలుపేసుకున్నారు.

కాని తనకే. చాలా కష్టంగా అనిపించింది. నొప్పిగా. దేవుడా... ఎంత నొప్పి ఇది. తను చేసుకునే పనే అయితే పర్‌ఫెక్ట్‌గా చేసుకునేదేనే. ఇతనూ కలిశాడుగా. కలిసి చేసిన పని.

విడాకులు చాలా పెద్దమాట కాని ఒక్కోసారి అది తమలపాకు కంటే పలుచగా చీపురుపుల్ల కంటే చులకనగా అయిపోతుంది. దానిని దాటి ఎంతో దూరానికి వెళ్లిపోయే విషయాలు సంభవించినప్పుడు మరి వెనక్కు రావడం కష్టం. ఒక దెబ్బ కింద దాకా అణిచిపెట్టి సమస్తాన్ని ఛిన్నాభిన్నం చేశాక ఇక మందూ మాకూ బొత్తిగా అనవసరం.

అందుకే తను విడాకులు తీసుకోవాలనుకుంది.

పిల్లాణ్ణి తీసుకుని వెళ్లిపోవాలనుకుంది.

అందుకే ఇప్పుడు అడ్వకేట్ దగ్గరకు వెళ్లడం. తమ ఊరివాడే. తన తండ్రికి స్నేహితుడు. ఇంటికి రామ్మా మాట్లాడుకుందాం అన్నాడు. పిల్లాణ్ణి అత్తామామలకు అప్పజెప్పి బయలుదేరింది.

కాని–

రేపు ఎలా?

తను చదువుకుంది. కాని ఇప్పుడు ఉద్యోగం అంటే. తల్లిదండ్రుల ఆర్థిక స్థితి? అంతంతమాత్రం. బతుకు మళ్లీ మొదటి నుంచి మొదలుపెట్టాలి. పిల్లాడి బాధ్యత ఒంటరిగా మోయాలి. మోస్తుంది. ఎందుకు మోయదు. వాణ్ణి తను కంది. తన బిడ్డవాడు. బంగారు తండ్రి.

ధైర్యం తెచ్చుకుని కూచుంది.

అటూ ఇటూ పరికించింది. మొదటి వరుసల్లో అంతా ఆడవాళ్లు ఉన్నారు. డల్‌గా వెలుగుతున్న బల్బుల్లో డల్‌గా కనిపిస్తూ ఉన్నారు. లేడి కండక్టర్– అందరికీ టికెట్లు కొట్టి అలసిపోయినట్టుగా కూచుని ఎటో చూస్తూ ఉంది. ఈమె ఇప్పుడు డ్యూటీలో ఉందంటే రాత్రి పది వరకూ షిఫ్ట్ ఉండొచ్చు. అప్పుడు డిపోకు వెళ్లి– లెక్కాపత్రం అప్పజెప్పి– ఇంటికి చేరి–

ఆమె భర్త ఎలాంటివాడో. సంపాదిస్తాడో లేడో. ఈమె సంపాదనను ఈమెకే ఇస్తాడో లేడో. అసలు ఎంత అవసరం ఉంటే ఈ ఉద్యోగం చేస్తోందో ఏమో. రోజూ వేళగాని వేళల్లో– నిలువుకాళ్ల కొలువు– వందలమంది మగాళ్ల మధ్య. రాసుకునే పూసుకునే మగాళ్ల మధ్య.

బస్సులో ఉన్న అందరు ఆడవాళ్లవైపు మళ్లొకసారి చూసింది.

ఎవరూ పెద్దగా మాట్లాడుకోవడం లేదు. అలా కూచుని ఉన్నారు. ఎవరి లోపల ఏముందో. ఎవరి గుండెల్లో ఏ బడబాగ్ని దాగుందో. తను ఇక్కడ కూచుని ఉంది. తన లోపల ఏముందో వీళ్లెవరికైనా తెలుసా?

తన అపార్ట్‌మెంట్‌లోని ఫ్లాట్ల వాళ్లు గుర్తుకొచ్చారు.

ఒన్నాట్ టూ ఆమె. మొన్న లైపో చేయించుకుని ప్రాణం మీదకు తెచ్చుకుంది. ఏం తక్కువ తనకు? అన్నీ ఉన్నాయి. కాని లావైపోయావ్ లావైపోయావ్ అంటున్నాడట మొగుడు. డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్లింది. కొంచెం తెలియక నాలుగు లీటర్లు తీయాల్సింది ఎనిమిది తీశాడు. ఇన్‌ఫెక్షన్స్.

త్రీ జీరో ఫోర్ ఆమె! భర్తకు వచ్చే జీతం ఇంటిలోన్‌కూ నెలవారీ ఖర్చులకూ సరిపోతుంది. తాగుడుకి కావాలి. అందుకని కనిపించిన ఫ్లాట్‌వాడినల్లా అప్పడిగేస్తాడు. తిరిగి ఇవ్వడు. ఈమె సిగ్గుతో చచ్చిపోతుంది. దాదాపుగా ఇంట్లో నుంచి రాదు. ఇదో రకం ఖైదు.

ఇక ఫైవ్ లెవన్ ఆమె అయితే సైకలాజికల్ పేషంటే. చిన్నప్పట్నించి చదివి చదివి ఆఫీసర్ అవ్వాలని పంతం పట్టి గ్రూప్ వన్ కొట్టింది. ఏం లాభం. నాలుగేళ్లు. ఇప్పటికి లీవు పెట్టించి. పిల్లల కోసమట. అతడు ఒక్కరోజు కూడా లీవ్ పెట్టకుండా వెళ్లిపోతాడు. తను ఇంట్లో ఉండాలి.

మళ్లీ తెల్లారో సాయంత్రంపూటో అందరూ టాట్ లాట్ దగ్గర కలుస్తారు. పిల్లలను ఆడుకోవడానికి వదిలిపెట్టి ఏవో కబుర్లు చెప్పుకుంటారు. కాని ఎవరి లోపల ఏముందో ఎవరికి తెలుసు కనుక. ఈ నగరంలో ఎవరితో చెప్పుకోగలం కనుక.

అప్పటికీ పొద్దున ఫోన్‌లో అడ్వొకేట్‌తో అంతా చెప్పుకొని ఏడ్చింది.

'తల్లీ... ఇలాంటివన్నీ మామూలు. మగాళ్లు ఏదో చికాకులో నాలుగంటారు. ఓపిక పట్టు. రేపటి వరకూ ఆగు. అంతా మామూలైపోతుంది' అన్నాడు.

'లేదు బాబాయ్. ఇంక కష్టం'

'సరే. నువ్వంతగా చెప్తున్నావంటే సాయంత్రం రా. మాట్లాడదాం. చూడూ. మీ నాన్న వేరు నేను వేరు కాదు. నిన్ను చిన్నప్పుడు ఎత్తుకొని ఆడించాను. అంతగా కష్టం వస్తే నా దగ్గరే ఏదైనా పని చేసుకో. కంప్యూటర్ అవీ నేర్చుకొని చేయగలవు కదా'...

మెహదీపట్నం వచ్చింది.

బస్సు దిగి మళ్లీ బస్సు ఎక్కింది.

దిగాల్సిన దగ్గర దిగి, ఓయూ కాలనీ మీదుగా నడుచుకుంటూ.. ఇదే మణికొండ అంటే...

వాళ్లనీ వీళ్లనీ అడ్రస్ అడుగుతోంది.

అటు వెళ్లు ఇటు వెళ్లు అని చెప్తున్నారు.

కొత్త కాలనీ... ఇంకా సరిగ్గా నలుగురికీ పరిచయం కాలేదు.

కొంచెం బెరుగ్గా కొంచెం కంగారుగా నడుస్తోంది.

ముప్పయ్ రెండేళ్ల స్త్రీ- ఒక సమస్య వల్ల సతమతమవుతూ- ఆ సమస్యకు పరిష్కారం వెతుకుతూ- అది పరిష్కారమో కాదో అని ఆందోళన చెందుతూ-

మలుపు తిరిగింది.

స్ట్రీట్ లైట్స్ లేవు.

చీకటిగా ఉంది.

దూరంగా అక్కడొకటీ ఇక్కడొకటిగా ఇండిపెండెంట్ ఇళ్లు.

ముందుకు నడిచింది.

నలుగురు వచ్చారు.

ఆగింది.

ముప్పయ్ రెండేళ్ల స్త్రీ- ఒక సమస్య వల్ల సతమతమవుతూ ఆ సమస్యకు-

ముందుకు వచ్చారు.

భయపడింది.

ముప్పయ్ రెండేళ్ల స్త్రీ- ఒక సమస్య వల్ల సతమతమవుతూ-

చుట్టుముట్టారు.

ముప్పయ్ రెండేళ్ల స్త్రీ-

అబ్బ.. అబ్బ... ఏముందిరా.

ముప్పయ్ రెండేళ్ల-

ఆత్రపడ్డారు.

ఆ పెదాలు ఆ పెదాలు.... వాళ్లకు వేరే పెదాల్లా అనిపించాయి. ఆ ఛాతి ఆ ఛాతి... వాళ్లకు ఇంకేదోలా అనిపించింది. ఆ నడుము ఆ నడుము.... అబ్బా... ఆమె కూచునే చోటు ఆమె కూచునే చోటు... ఇస్స్ అబ్బా.... ఆమె అణువణువూ... ఆమె కణ కణమూ... గబగబా చుట్టుముట్టేశారు. గబగబా దడి కట్టేశారు. చేతులు పడుతున్నాయి.

ఎక్కడెక్కడో పడుతున్నాయి. తాకుతున్నారు. ఎక్కడెక్కడో తాకుతున్నారు. వత్తేసి... నలిపేసి... పిసికేసి.... ఒకడు ఆన్చుకున్నాడు. ఒకడు తగిలించాడు. ఒకడు ఇంకేమిటో చేశాడు. అబ్బ అబ్బ... ఎంగిలి పడుతూ ఉంది.... ఉమ్మి తాకుతూ ఉంది... పాము పాకుతూ ఉంది.... అబ్బ అబ్బ....

రెండు మూడు నిమిషాలు.

కళ్లు మూసి తెరిచేంతలో పరిగెత్తుకొని వెళ్లిపోయారు.

ఆమె–

ముప్పయ్ రెండేళ్ల స్త్రీ–

ఏదో సమస్యతో సతమతమవుతూ– ఆ సమస్యకు పరిష్కారం వెతుకుతూ– అది పరిష్కారమో కాదో తెలియకుండా– అగమ్యగోచరంగా– దిక్కుతోచక– భయం భయంగా– అక్కడకు వచ్చి–

ఒక ఆకారంగా

ఒక శరీరంగా

మగాళ్ల చేతులు వేసే కొన్ని అవయవాలుగా ఆ సందు మలుపులో అలా పడి ఉంది.

మే 9, 2013